

Івасик-Телесик

Жили собі дід та баба. Вже й старі стали, а дітей нема. Журяться дід та баба: «Хто нашої й смерті догляне, що в нас дітей нема?» От баба й просить діда:

– Поїдь, діду, в ліс, вирубай мені деревинку, та зробимо колисочку, то я положу деревинку в колисочку та й буду колихати, от буде мені хоч забавка!

Дід спершу не хотів, а баба все просить та просить. Послухався він, поїхав, вирубав деревинку, зробив колисочку.

Положила баба ту деревинку в колисочку – колише й пісню співає:

– Люлі-люлі, Телесику,
Наварила кулешику, –
І з ніжками, і з ручками
Буду тебе годувати!

Колыхала-колыхала, аж полягали вони увечері спати. Встають уранці – аж з тієї деревинки та став синок маленький. Вони так зраділи, що й не сказати!

Та й назвали того синка Телесиком.

Росте той синок та й росте, – і такий став гарний, що баба з дідом не навтішаються з нього.

От як підріс він, то й каже:

– Зробіть мені, тату, золотий човник і срібне веселечко: буду я рибку ловити та вас годувати!

От дід зробив золотий човник і срібне веселечко, спустили на річку – він і поїхав.

Івасик-Телесик

Їздить Телесик по річці, ловить рибку та годує діда й бабу, наловить та віддасть – і знову поїде.

А мати йому їсти носить. Та й каже:

– Гляди ж, синку, як я кликатиму, то пливи до бережка, а як хто чужий, то пливи далі.

От мати наварила йому снідати, принесла до берега та й кличе:

– Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!

Івасик-Телесик

Телесик почув:

- Ближче, ближче, човнику, до бережка, - це ж моя матінка снідати принесла!

Пливе. Пристав до бережка, наївся, напився, віддав матері рибку, відіпхнув золотий човник срібним весельцем і поплив далі рибку ловити.

А змія й підслухала, як мати кликала Телесика, прийшла до берега та й давай гукати товстим голосом:

- Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!

А він чує:

- То ж не моєї матінки голос! Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі!

Махнув весельцем - човник і поплив. А змія стояла-стояла та й пішла від берега геть.

От мати телесикова наварила йому обідати, понесла до берега та й кличе:

- Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!

Він почув:

- Ближче, ближче, човнику, до бережка! Це ж моя матінка мені обідати принесла.

Приплив до берега, наївся, напився, віддав матері рибку, що наловив, відіпхнув човника і поплив знову.

А змія приходить до берега та знову товстим голосом:

- Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!

А він почув, що не материн голос, та й махнув весельцем.

- Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі!

Човник і поплив далі.

Змія бачить, що нічого не вдіє, та й пішла до коваля.

Ковалю, ковалю! Скуй мені такий тонесенький голосок, як у телесикової матері!

Коваль і скував. Вона пішла до бережка й стала кликати:

- Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!

А він думав, що то мати:

- Ближче, ближче, човнику, до бережка, - то ж мені матінка їсти принесла!

Та й приплив до бережка.

А змія його мерщій ухопила з човна та й понесла до своєї хати.

Приносить до хати:

- Зміючко Оленко, відчини!

Оленка відчинила, змія увійшла в хату.

- Зміючко Оленко, натопи піч так, щоб аж каміння розпадалося, та спечи мені Телесика, а я піду гостей покличу, та будемо гуляти.

Та й полетіла кликати гостей. От Оленка натопила піч так, що аж каміння розпадається, а тоді й каже:

Івасик-Телесик

- Сідай, Телесику, на лопату!

А він каже:

- Коли ж не вмію, - як його сідати?

- Та вже сідай! - каже Оленка.

Він і поклав на лопату руку.

- Так? - каже.

- Та ні-бо: сідай зовсім!

Він поклав голову:

- Отак, може?

- Та ні-бо, ні! Сідай увесь!

- А як же? Хіба так? - та й попутав ногу.

- Та ні-бо, - каже Оленка.

- Ну так покажи ж, - каже Телесик, - бо я не знаю як.

Вона й почала показувати, та тільки сіла, а він за лопату та й укинув її в піч і заслінкою піч затулив; а сам замкнув хату, зліз на превисоченного явора та й сидить.

От змія прилітає з гостями.

– Зміючко Оленко, відчини.

Не чує

– Зміючко Оленко, відчини!

Не озивається.

– От вража Оленка – вже десь повіялась!

От змія сама відчинила хату, повходили гості, посідали за стіл. Відслонила змія заслінку, вийняла печеню, та й їдять, – думали, що то Телесик. Попоїли добре, повиходили на двір та й качаються по траві:

– Покочуся, повалюся, телесикового м'яся наївшись!

А Телесик із явора:

– Покотіться, поваліться, оленчиного м'яся наївшись!

Вони слухають: «Де це?»

Та знову:

– Покочуся, повалюся, телесикового м'яся наївшись!

А він знову:

– Покотіться, поваліться, оленчиного м'яся наївшись!

Вони знову: «Що воно таке?» Давай шукати, давай дивитися та й угледіли Телесика на яворі.

Кинулись до явора та й почали його гризти.

Гризли-гризли, аж зуби поламали, – а не перегризуть.

Кинулись до коваля:

– Ковалю, ковалю! Скуй нам зуби, щоб того явора перегризти!

Коваль і скував. Вони як почали знову... От-от уже перегризуть. Коли летить табун гусей. Телесик їх просить:

– Гуси, гуси, гусенята!

Візьміть мене на крилята

Та понесіть до батенька,

А в батенька – їсти й пити,

Ще й хороше походити!

Івасик-Телесик

А гуси й кажуть:

– Нехай тебе середні візьмуть!

А змії гризуть-гризуть... Аж летить знову табун гусей. Телесик і просить:

– Гуси, гуси, гусенята!
Візьміть мене на крилята
Та понесіть до батенька,
А в батенька – їсти й пити,
Ще й хороше походити!

Так і ці йому кажуть:

– Нехай тебе задні візьмуть!

А явір аж тріщить. Відпочинуть змії – та й знову гризуть, відпочинуть – та й знов... Аж летить іще табун гусей. Телесик так їх і просить:

– Гуси, гуси, гусенята!
Візьміть мене на крилята
Та понесіть до батенька,
А в батенька – їсти й пити,
Ще й хороше походити!

– Нехай тебе заднє візьме!

Та й полетіли.

Сидить сердешний Телесик, – от-от явір упаде, от-от доведеться пропасти!

Івасик-Телесик

Коли це летить собі одним одне гусеня: відбилось – насилу летить. Телесик до нього:

– Гуся, гуся, гусенятко!
Візьміть мене на крилятко
Та понесіть до батенька,
А в батенька – їсти й пити,
Ще й хороше походити!

От воно:

– Сідай! – каже та й ухопило його на крила. Та втомилось, сердешне, так низенько несе.

Івасик-Телесик

А змія за ним – чи не вхопить його – женеться. Та таки не наздогнала.

Івасик-Телесик

От гусеня принесло та й посадовило Телесикана причілку знадвору, а само ходить, пасеться.

Сидить Телесик на причілку та й слухає, що в хаті робиться. А баба напекла пиріжків, виймає з печі й каже:

- Це тобі, діду, пиріжок, а це мені пиріжок!

А Телесик знадвору:

- А мені?

То це вона знову виймає пиріжки та й каже:

- Оце тобі, дідусю, пиріжок, а це мені!

А Телесик знову:

- А мені? Вони й почули.

- Що це? Чи ти чуєш, діду, наче щось гукає?

- Та то, - каже дід, - мабуть, так учувається.

То знову баба:

- Оце тобі, дідусю, пиріжок, а це мені!

- А мені? - з причілка каже Телесик.

- От же таки озивається! - говорить баба та зирк у вікно - аж на причілку Телесик. Вони тоді з хати, та вхопили його, та внесли в хату, та такі раді!

А гусятко ходить по двору, мати й побачила:

- Он гусятко ходить. Піду впіймаю та заріжу. А Телесик каже:

- Ні, мамо, не ріжте, а нагодуйте його! Коли б не воно, то я б у вас і не був.

От вони нагодували його, і напоїли, і під крильця насипали пшона.

Так воно й полетіло.

От вам казочка, а мені - бубликів в'язочка.